

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2014 - 9050

Dato: 16. oktober 2014

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 3. oktober 2014 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 567 (SOU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikke-medlem af udvalget Peter Skarup (DF).

Spørgsmål nr. 567:

"Hvilke konkrete initiativer vil ministeren tage for at sikre, at der også udarbejdes samarbejdsaftaler med lande, der ikke er med i Haagerkonventionen? Jf. artiklen "Bortførte piger skal hjem", som blev bragt i Ekstra Bladet den 1. oktober 2014?"

Svar:

Danmark har siden 1991 deltaget i det internationale samarbejde om tilbagegivelse af børn, som er bortført til eller tilbageholdt i andre lande, efter Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige aspekter af internationale børnebortførelser.

Formålet med konventionen er at sikre en umiddelbar tilbagegivelse af et barn, som er bortført til eller ulovligt tilbageholdt i et andet land end der, hvor barnet bor. Formålet med konventionen er således, at barnet skal bringes tilbage til bopælslandet, sådan at uenighed mellem forældrene om forældremyndighed, barnets bopæl og samvær kan blive løst der.

Danmark deltager også i det internationale samarbejde efter Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn og Europarådskonventionen af 20. maj 1980 om anerkendelse og fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser. Disse konventioner har bl.a. til formål at sikre, at afgørelser om forældremyndighed, barnets bopæl og samvær, der er

truffet i en konventionsstat, anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige konventionsstater.

Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold er dansk centralmyndighed i forhold til konventionssamarbejdet og varetager sager om international børnebortførelse til og fra Danmark i forhold til de lande, som Danmark samarbejder med efter konventionerne.

I marts 2014 oprettede ministeriet Koordinationsenheden for Børnebortførelser, som skal støtte den efterladte forælder og koordinere indsatsen mellem alle relevante danske myndigheder i børnebortførelsessager. Koordinationsenheden er oprettet på baggrund af en politisk aftale om en skærpet indsats for bortførte børn, som er indgået af alle Folketingets partier den 22. maj 2013.

Sager om børnebortførelse til lande, som Danmark ikke har et konventionssamarbejde med, behandles af Udenrigsministeriet i samarbejde med Koordinationsenheden.

For en nærmere beskrivelse af behandlingen af disse sager henviser jeg til Udenrigsministeriets besvarelse af 2. april 2013 af spørgsmål nr. 5 til beslutningsforslag nr. B 79 - Forslag til folketingsbeslutning om en skærpet indsats for bortførte børn, der bl.a. indeholder følgende:

"Det skal understreges, at Udenrigsministeriets Borgerservice ved børnebortførelser til lande, der ikke har tiltrådt Haager-konventionen, normalt anbefaler, at der *ikke* sendes en formel anmodning om tilbagelevering til myndighederne i det land, hvor barnet opholder sig.

Det skyldes, at en sådan anmodning i de fleste tilfælde vil udløse en proces i det pågældende land, enten ved en civilmyndighed eller ved domstolene, med sigte på at tage stilling til forældremyndigheden. Lande, som ikke har tiltrådt Haager-konventionen, er ikke forpligtet til at acceptere en dansk afgørelse om forældremyndighed.

Erfaringsmæssigt vil retssystemet i bortførelseslandet oftest nå frem til en anden forældremyndighedsafgørelse end den danske ud fra en lokal vurdering af, hvad der tjener barnets tarv, og tilkende den forælder, som har bortført barnet, forældremyndigheden. Hvis det sker, vil sagen ofte gå i hårdknude og vil være meget vanskelig at løse, idet den forælder, der har bortført barnet, til enhver tid vil kunne henvise til en lokal retsafgørelse, som tilkender den pågældende forældremyndigheden. Tilsvarende gælder for myndighederne i det pågældende land.

Da der uden for Haager-konventionens anvendelsesområde ikke er procedurer, der kan løse en sådan retlig konflikt, vil det således i de fleste tilfælde være bedst ikke at indgive en formel anmodning om udlevering, men i stedet at arbejde for en mindelig løsning.

Det sker normalt ved at søge at skabe tillid og indlede en mægling mellem parterne, således at der kan skabes grundlag for, at den forælder, der har bortført barnet, accepterer, at barnet kan komme tilbage til den forælder i Danmark, der har forældremyndigheden efter den danske retsafgørelse.”

Som nævnt behandles disse sager i et samarbejde mellem Udenrigsministeriet og Koordinationsenheden for Børnebortførelser i Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold. Koordinationsenheden varetager bl.a. koordineringen i forhold til andre relevante danske myndigheder, eksempelvis Statsforvaltningen og Politiet.

Ministeriet er bekendt med, at enkelte andre lande, der ligeledes deltager i konventionssamarbejdet, har indgået bilaterale aftaler med lande, der ikke deltager i konventionssamarbejdet. Disse aftaler indebærer imidlertid ikke, at landene forpligter sig til at anerkende og fuldbyrde hinandens afgørelser om forældremyndighed, barnets bopæl og samvær eller til at tilbagegive bortførte børn. Disse aftaler kan således ikke sidestilles med de ovennævnte konventioner, der netop indeholder bestemmelser om tilbagegivelse af bortførte børn og om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed, barnets bopæl og samvær.

Ministeriet er også bekendt med, at aftalerne enten aldrig har været anvendt i praksis eller kun anvendes i et meget begrænset omfang.

Danmark har ikke indgået bilaterale aftaler med andre lande om internationale børnebortførelser. Dette skyldes, at regeringen prioriterer, at Danmark deltager aktivt i det internationale konventionssamarbejde og løbende arbejder for at udbygge dette samarbejde.

På baggrund af den meget begrænsede anvendelse af de eksisterende bilaterale aftaler om børnebortførelser mener jeg, at sager om børnebortførelse til lande, som Danmark ikke har et konventionssamarbejde med, af hensyn til barnet bedst løses ved, at danske myndigheder som det mest effektive fortsat bidrager aktivt til, at der findes forligsmæssige løsninger i de enkelte sager.

Manu Sareen

/ Malene Vestergaard